

dalšími okolnostmi pro rozhodnutí sporu důležitými, proto nemá soud odvolací možnost přezkoumati napadený rozsudek ve věci samé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Objednávka, o niž jde, stala se správcem úpadkové podstaty za trvání úpadku. Že smlouvy správce úpadkové podstaty při dalším vedení úpadcova obchodu jsou právními jednáními úpadcovými a že tudíž dlužníkem stává se úpadce a nikoli snad úpadková podstata nebo věřitelstvo, jimž se nedostává osobnosti v právním slova smyslu, vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud již v rozhodnutí sb. n. s. pod čís. 6239 (tak také Bartsch-Poilak a Lehmann v místech uvedených v napadeném usnesení a Bartsch-Pollak, Konkursní řád, vyd. z r. 1927, str. 331). Právem tudíž uznal odvolací soud, že rekurentka jest ke sporu pasivně oprávněna, a nemění na tom nic okolnost, že v takovémto případě stává se úpadce dlužníkem pouze do výše úpadkového jmění a že po skončení úpadku jest ručení jeho ohledně takovýchto dluhů obmezeno jen do výše částí podstaty mu vydaných. Opačný názor nelze vyvoditi z toho, že v § 60 úpadk. ř. nejsou věřitelé podstaty jmenováni, neboť, jak patrné z nadpisu tohoto a následujícího paragrafu, upravují se tam pouze práva úpadkových věřitelů po zrušení úpadku, kdežto úpadkový řád otázku pasivního podmětu pohledávek za podstatou zvlášť neřeší a práva věřitelů za podstatou, jichž pohledávky zpravidla dojdou zaplacení ze samé podstaty úplně, po zrušení úpadku zvlášť neupravuje. Ale úpadkový řád také nestanoví, že tato práva zrušením úpadku zanikají, pokud se týče, že dlužník po zrušení úpadku za tyto pohledávky neručí. Z ustanovení § 60 úpadk. ř. vyplývá jen tolik, že věřitelé podstaty, vyjmouc ovšem pohledávky za podstatou, které povstaly již před zahájením úpadku, a které v této příčině jsou naroveň postaveny pohledávkám úpadkových věřitelů (tak také Bartsch-Pollak a Lehman v místech shora uvedených) nemohou vymáhati své nezapravené pohledávky z úpadcova jmění, jež v tomto paragrafu jest vyhrazeno úpadkovým věřitelům, a že tudíž i po zrušení úpadku zůstanou odkázáni na jmění, jež prohlášením úpadku bylo odejmuto volnému úpadcovu nakládání a v první řadě mělo sloužiti k jejich uspokojení, pokud po zrušení úpadku bylo úpadci vydáno. Nedůvodnému rekursu nebylo proto vyhověno, aniž bylo třeba, obíratí se otázkou, zda vzhledem k tomu, že došlo k nucenému vyrovnání, mohlo by se vystačiti s ustanovením § 1409 obč. zák., pokud se týče s tvrzením, že žalobkyně poukazem na shora uvedené rozhodnutí nejvyššího soudu změnila žalobní důvod.

Čís. 7943.

Pozemková reforma.

Dohodl-li se přejímatel velkostatku s tím, jemuž dále prodal část velkostatku, v ten rozum, že bude otázka nároků úředníků upravena podle toho, jak rozhodne o nárocích Státní pozemkový úřad, jest pokládati

za rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, když Státní pozemkový úřad, přezkoumaj nároky úředníků, sdělil účastníkům dohody ústně, že jde o úředníky velkostatku a že jim přísluší uplatňovaný nárok, najmě na odbytné.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, Rv I 932/27.)

Svaz statkářů a nájemníků převzal při provádění pozemkové reformy dohodou od Státního pozemkového úřadu velkostatky, z něhož odprodal dvůr cukrovarnické rafinerii. Svaz dohodl se s rafinerií, že nároky zaměstnanců budou upraveny tak, jak rozhodne Státní pozemkový úřad o jich nárocích, t. j. přizná-li jim nároky jako úředníkům velkostatku, vyřídí nároky ty Svaz, v opačném případě pak nebude Svaz mít k nim závazků. Státní pozemkový úřad určil zaměstnancům odškodné a sdělil zástupcům Svazu i rafinerii, že zaměstnancům velkostatku přísluší nárok na odbytné. Žalobě zaměstnanců proti Svazu o zaplacení odbytného o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Zjištěno jest, že se žalovaný svaz dohodl s rafinerií N. dne 19. března 1925 ohledně nároků žalobců v ten smysl, že otázka těchto nároků bude vyřízena podle toho, jak rozhodne Státní pozemkový úřad o nárocích těchto úředníků, t. j. přizná-li jim nároky jako úředníkům velkostatku, vyřídí nároky ty žalovaný Svaz, kdežto v případě opačném Svaz k nim nebude mít žádných závazků. Jedná se tudíž o to, co touto dohodou bylo zamýšleno a jaké rozhodnutí měly strany při dohodě na mysli. Odvolací soud má za to, že stranám nešlo o formální správní rozhodnutí, které by stranám mělo býti písemně vydáno a do něhož by snad byla přípustna i stížnost podle § 75 náhr. zák. O rozhodnutí takové se ani jednati nemůže, poněvadž nejde o převzetí úředníků státem ve smyslu § 75 (1) náhr. zák., ohledně nichž může Státní pozemkový úřad učiniti opatření, z něhož připouští se stížnost k rozhodčí komisi, nýbrž o zaměstnance, které převzal žalovaný a rafinerie cukru, jichž povinností je, by se o ně postarali a kteří ručí za každou újmu, která by osobám těm z důvodu převodu majetku vznikla. Státnímu pozemkovému úřadu přísluší jen bdíti nad tím, by strany této povinnosti učinily zadost, nemůže však přinutiti je k tomu nějakým rozhodnutím, nýbrž jen pohrůžkou odepření schválení odprodeje. Z toho plyne, že strany nemohly mít na mysli formální správní rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, proti němuž by byla přípustna stížnost, kdyžtato přípustna jest jen v případě § 75 (1) náhr. zák., a o takový případ zde nejde, nýbrž o pouhé vyjádření Státního pozemkového úřadu, zda žalobce pokládá za úředníky velkostatku, jimž nárok na odškodnění ve smyslu § 75 náhr. zák. přísluší, tedy pouhý posudek třetí nezájímavé osoby, která jej také podala dopisy ze dne 14. ledna 1926 a 12. srpna 1926. Že Státní pozemkový úřad pokládal žalobce za úředníky velkostatku, jimž nárok podle § 75 náhr. zák. přísluší, plyne i z toho, že jim odškodné číselně určil ještě než došlo ke sporu, kdo odškodné má hraditi, a že zástupcům Svazu i rafinerii cukru sdělil, že žalobcům jako zaměstnancům velkostatku pří-

sluší nárok na odbytné, že však v té věci nic nezařídil, poněvadž bylo sporno, kdo má odbytné hraditi a mezi tím věc byla dána soudu k rozhodnutí. Ostatně, že žalobcům odškodné přísluší, nebylo od počátku sporné, jednalo se jen o to, kdo má odbytné hraditi. Tímto posudkem je dán podklad k rozhodnutí ve smyslu dohody ze dne 19. března 1925. Podle něho jsou žalobci zaměstnanci velkostatku s nárokem podle obdoby § 75 náhr. zák. a proto jich odbytné hradí žalovaný podle dohody ze dne 19. března 1925.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle zjištění nižších soudů dohodly se dne 19. března 1925 žalovaný Svaz a N-ská rafinerie, druhý přejímatel velkostatku P., ohledně nároků žalobců, o něž jde v tomto sporu, v ten rozum, že bude otázka nároků těch vyřízena podle toho, jak o nárocích rozhodne Státní pozemkový úřad. Přizná-li Státní pozemkový úřad nároky žalobců jako úředníkům velkostatku, vyřídí nároky ty žalovaný Svaz, v případě opačném nebude mít Svaz žádných závazků. Dovolatel má za to, že rozhodnutím Státního pozemkového úřadu podle této dohody jest rozuměti formální rozhodnutí tohoto úřadu a vytýká jako nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že odvolací soud jest toho názoru, že za rozhodnutí Státního pozemkového úřadu jest pokládati i to, když Státní pozemkový úřad, přezkoumaj nároky žalobců, sdělil účastníkům dohody ústně, že žalobce jest považovati za úředníky velkostatku a že uplatňovaný jimi nárok, najmě na odbytné (§ 75 náhradového zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n.) jim přísluší. Než odvolací soud souhlasí s názorem odvolacího soudu. Není pochyby, že ono ústní sdělení Státního pozemkového úřadu ve věci úplně nahrazuje formální rozhodnutí tohoto úřadu. V dohodě si strany formální rozhodnutí nevymínily a že se takové rozhodnutí samo sebou nerozumělo, plyne z toho, jak případně uvedl odvolací soud, že formální rozhodnutí Státního pozemkového úřadu předpisuje § 75 náhradového zákona, jde-li o převzetí zabraného statku státem, kdežto v tomto případě šlo o převzetí na základě dobrovolného odprodeje. Dodati jest, že, pokládá-li Svaz formální písemné rozhodnutí Státního pozemkového úřadu podle dohody za nutné, bylo na něm, aby o rozhodnutí to zakročil. Toho však Svaz neučinil.

Čís. 7944.

Dopravní řád železniční.

Doslov §§ 70 a 71 žel. dopr. ř. o nedoplatcích dovozného dopadá také na případ, že nebyla zaplácena část dovozného, připadající na jedno státní území.

Tarifem ve smyslu §§ 70 a 71 žel. dopr. ř. jest souhrn všech ustanovení platných pro nákladní smlouvu.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, Rv I 1033/27.)